RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 222.995 van 26 maart 2013
in de zaak A. 204.368/XIV-34.125

In zake : 1. XXX
2. XXX
in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
XXX
XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hilde Van Vreckom
kantoor houdend te 1400 Nivelles
Rue des Brasseurs 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 april 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 76.962 van 12 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8450 van 8 mei 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht De Schutter, die loco advocaat Hilde Van Vreckom verschijnt voor de verzoekers, en attaché Laurence Decroos, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 10 februari 2009 België binnen en verklaren zich op 11 februari 2009 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 16 december 2011 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 januari 2012 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 12 maart 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van de artikelen 39/65, 39/76, § 1, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 149 van de Grondwet op.

Zij voeren aan dat het bestreden arrest noch met betrekking tot de vluchtelingenstatus noch met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus afdoende is gemotiveerd.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, zijn de verzoekers van oordeel dat het bestreden arrest eraan voorbijgaat dat de verdenking van bekering tot het christendom niet louter speculatie is maar een realiteit waarmee zij worden geconfronteerd. Er waren wel degelijk objectieve elementen voor hun omgeving om tot dat besluit te komen, zoals het bezoek van een neef uit Canada die christen is en die documentatie over het christendom heeft achtergelaten. In het bestreden arrest wordt niet gemotiveerd waarom de verdenking van bekering tot het christendom op basis van de door de verzoekers aangehaalde elementen niet aannemelijk zou zijn en er wordt niet geantwoord op de argumenten uit het verzoekschrift tot beroep. Zo wordt volgens de verzoekers niet ingegaan op het argument dat het overhandigen van een bijbel in Afghanistan al kan volstaan om te worden gearresteerd en om zich verdachtmakingen op de hals te halen. Het feit dat de verzoekers als praktiserende moslims bekend stonden doet niets af aan het risico op vervolging vermits alle bekeerlingen tot het christendom in Afghanistan voorheen moslims waren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert ook niet waarom het argument niet zou overtuigen dat de verzoekers in de eerste plaats met hun eigen veiligheid en de veiligheid van hun gezin bezig waren en niet weten of hun buren werden geviseerd omdat zij zelf het land hebben verlaten. Daarom achten de verzoekers de motivering van het bestreden arrest kennelijk gebrekkig en in strijd met de aangehaalde bepalingen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, laten de verzoekers gelden dat de Eligibility Guidelines van het UNHCR niet meer geüpdate zijn en daarom volgens het bestreden arrest “niet noodzakelijk (…) nog steeds geldig zijn”. De verzoekers stellen dat de verwerende partij om die reden zelf moet onderzoeken of in de streek van herkomst van de verzoekers een binnenlands conflict woedt waardoor alle burgers op willekeurige wijze een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet lopen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dergelijk onderzoek niet ernstig gevoerd vermits hij slechts verwijst naar vier pagina's van de Subject Related Briefing (SRB) in het administratief dossier, die de veiligheidssituatie in West-Afghanistan beschrijven en waaruit hij meent af te leiden dat de situatie in de stad Herat op de geïsoleerde incidenten na vrij kalm is en dat per vliegtuig veilig van Kaboel naar Herat kan worden gereisd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt zonder nadere motivering dat de door de verzoekers geciteerde documenten van de commissaris-generaal van 2010 en een beslissing van 15 juni 2011 het voorgaande niet weerleggen. Evenmin wordt gemotiveerd waarom het standpunt van de commissaris-generaal en ook dat van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sedertdien zijn gewijzigd. In het bestreden arrest wordt verder niet geantwoord op de argumentatie van de verzoekers in hun beroepsschrift aangaande een recentere briefing van november 2011 waarin het UNHCR oordeelt dat er sprake is van een conflict en een slechte veiligheidssituatie in geheel Afghanistan, ook in het westen en dus in Herat. De verzoekers merken op dat de motivering ontbreekt waarom deze recente informatie niet tot de conclusie moet leiden dat de veiligheidssituatie in Herat ondertussen zo is verslechterd dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zich opdringt. Zij besluiten dat het bestreden arrest ook niet ingaat op het argument in hun beroepsschrift dat de informatie van de commissaris-generaal zelf vermeldt dat de veiligheidssituatie in Herat onveilig is en dat het daarom onbegrijpelijk is dat geen subsidiaire bescherming wordt toegekend.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen vergelijking tussen de door de verzoekers neergelegde informatie en de informatie van de commissaris-generaal heeft gemaakt om zelf de veiligheidssituatie in Herat te beoordelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon niet volstaan met de verwijzing naar het feit dat het UNHCR niet uitdrukkelijk zou aanbevelen om de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde delen van Afghanistan toe te kennen. Ten slotte stellen de verzoekers dat, wanneer uit de meest recente informatie duidelijk een verslechtering van de situatie blijkt, moet gemotiveerd worden waarom die verslechtering niet van aard zou zijn om het standpunt betreffende de subsidiaire bescherming opnieuw te evalueren.

Beoordeling

6.1. De verzoekers verwijzen in het opschrift van het middel naar de artikelen 39/2, 39/76, § 1, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet doch zij zetten niet uiteen op welke wijze die bepalingen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. Waar de verzoekers een andere beoordeling ten gronde voorstellen, moet worden opgemerkt dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. De uiteenzetting in het enige middel is beperkt tot de kritiek dat de motivering van het bestreden arrest een onvoldoende antwoord vormt op het middel in het verzoekschrift tot beroep. Dit betreft de jurisdictionele motiveringsplicht zoals vastgelegd in artikel 149 van de Grondwet en in artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet.

Zoals uit punt 6.1 hierboven blijkt, komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de rechter ten gronde te oordelen of de verdenking dat de verzoekers zich tot het christendom zou hebben bekeerd een loutere speculatie van de verzoekers zelf vormt dan wel met de werkelijkheid kan overeenstemmen. In het bestreden arrest wordt aangegeven waarom de door de verzoekers aangehaalde elementen, meer in het bijzonder het bezoek van een neef uit Canada die documentatie over het christendom achterliet, onvoldoende wordt geacht om van bekering tot het christendom te worden verdacht, met name omdat “zij niet bekeerd zijn en praktiserende sjiitische moslims zijn” en hun “buren en vrienden, die verzoekers persoonlijk kennen, ook op de hoogte zijn van hun praktiserende moslimse geloofsovertuiging”.

In hun beroepsakte hebben de verzoekers het geval aangehaald “van een persoon die werd gearresteerd omwille van het feit dat hij een bijbel had gegeven aan een ander persoon”. De eerste rechter was er niet toe gehouden nader op dit bij wijze van voorbeeld aangehaald geval in te gaan vermits het andere feiten betreft dan deze die de verzoekers inriepen. Dat voorbeeld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verdenking in hoofde van de verzoekers “loutere niet overtuigende speculatie” is.

De verzoekers hebben in hun beroepsakte nog aangevoerd dat zij niet wisten of hun buren ook geviseerd werden vermits zijzelf het land dadelijk hadden verlaten. In het bestreden arrest wordt duidelijk gemotiveerd waarom deze verklaring niet overtuigend is, met name omdat zij in strijd is met een eerdere verklaring van de tweede verzoekster, die “voorheen stelde dat haar buren waar zij bij ging bidden niet geviseerd werden”.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich met het bestreden arrest op “diverse recente bronnen” gesteund, opgenomen in de SRB Afghanistan die op 24 oktober 2011 werd geüpdate, om te besluiten dat “de situatie in de stad Herat in 2011 vrij kalm was buiten geïsoleerde incidenten en dat er per vliegtuig van Kabul naar Herat veilig gereisd kan worden”. Vermits zij van een vroegere datum zijn, blijkt uit het bestreden arrest meteen waarom “de door verzoekers geciteerde documenten van het CGVS uit 2010 en een beslissing van 15 juni 2011 hiervan geen weerlegging zijn”. Die motivering toont aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terdege de veiligheidssituatie in Herat heeft onderzocht. Hij geeft met een expliciete verwijzing naar zijn bronnen duidelijk aan waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan de verzoekers, zonder dat hij moet motiveren waarom de commissaris-generaal een eerdere beleidslijn heeft gewijzigd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt ook de argumentatie die de verzoekers uit de (recentere) briefing van het UNHCR putten met de overweging dat “uit de door verzoekers neergelegde documentatie (…) echter niet (blijkt) dat UNHCR ervoor pleit om personen afkomstig uit Herat subsidiaire bescherming te verlenen in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet”. Hiermee en met de verwijzing naar de SRB Afghanistan van 24 oktober 2011 geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan hoe hij tot zijn beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Herat komt en geeft hij minstens impliciet aan waarom de algemene bewering in de latere briefing van het UNHCR dat meer en meer veiligheidsincidenten plaatsvinden in Afghanistan, dus ook in het westen waar Herat ligt, niet dienend is.

De verzoekers maken derhalve geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk. Het enige middel is in die mate ongegrond en voor het overige niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig maart tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**